

Arrest

nr. 196 258 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Rinsdelleplein 35
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de rechtspleging

1. Artikel 39/81, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omschrijft de synthesesmemorie als een processtuk "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Het begrip “*samenvatten*” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

2. Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesemorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat “*de meerwaarde van een synthesesemorie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*” (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6). In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*” (RvS 27 maart 2014 nr. 226.907). Uit de in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen in beginsel niet volstaat in de synthesesemorie. Nochtans kan een verzoeker, die wel degelijk wenst te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, een synthesesemorie indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, indien hij deze aanvult met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

3. Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter eveneens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd. Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nu te onderzoeken of de in de synthesesemorie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn synthesesemorie zijn eerste middel integraal herneemt en aanvult met volgende zinnen:

“Verzoeker heeft contact genomen met de Irakese Ambassade in België om een identiteitsbewijs te bekomen, echter vruchteloos.

Er dient herhaald te worden dat de Irakezen met Armeense origine niet welkom zijn.

In de loop van huidige procedure heeft concludant de kans gehad een contact te hebben met een vluchteling die Irak net heeft verlaten en die demarches had ondernomen om zijn geboorteakte te kunnen terugvinden (stuk 21).

Het is misschien geen paspoort maar wel een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het eerste middel van zijn synthesesemorie onder verwijzing naar een nieuw stuk (stuk 21) aannemelijk tracht te maken dat hij aan de zogeheten documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Hij geeft dus een nieuwe wending aan zijn middel dat in wezen gestoeld is op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Deze nieuwe wending kan niet worden beschouwd als een deugdelijke repliek op de pertinente vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij wijst erop dat aan de oorspronkelijke aanvraag van 5 mei 2014 enkel identiteitsdocumenten van verzoekers beweerde partner en van zijn beweerde dochter werden gevoegd en dat elke verantwoording om vrijgesteld te worden van de voorwaarde om over een identiteitsdocument te beschikken in deze aanvraag ontbrak. Het huidige betoog van verzoeker kan bezwaarlijk als een werkelijke repliek worden beschouwd.

5. Met betrekking tot verzoekers tweede middel, dient te worden aangestipt dat verzoeker ook dit middel integraal herhaalt en dit aanvult met volgende zinnen:

“In tegenstelling tot hetgeen de Tegenpartij beweert er geen tegenstrijdigheid is tussen de aanvraag tot machtiging van verblijf van de ouders van verzoeker en die van hem.

Tussen de gezinssamenstelling van 14.11.2011 en de situatie van heden waar iedereen onder hetzelfde dak verblijft zijn bijna drie jaren verlopen.

De tegenpartij kan niet ontkennen dat ze samen verblijven en dus een familie vormen.

Verzoeker heeft zijn naam niet kunnen geven aan zijn kinderen daar hij geen document had om zijn identiteit te bewijzen.

Echter kreeg het kind G.(...) G.(...) als voornaam deze van zijn vader.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn tweede middel herhaalt in zijn synthesesemorie zonder dit aan te vullen met een daadwerkelijke repliek op de pertinente overweging uit de nota met opmerkingen. In zijn oorspronkelijk middel had verzoeker geen enkel begin van bewijs aangebracht van een beschermenswaardig gezinsleven in België. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij hierop. Zij vult aan dat uit de neergelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker, zijn beweerde partner en zijn beweerde kinderen enige band zouden hebben, hoewel zij verklaarden een gezin te vormen. Door thans in zijn synthesesemorie te spreken van een tegenstrijdigheid tussen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze van zijn ouders, geeft verzoeker te kennen dat hij voorbijgegaan is aan de essentie van het verweer uit de nota met opmerkingen. Verzoeker stipt in zijn synthesesemorie aan dat er drie jaren verlopen zijn tussen de datum van de gezinssamenstelling van 2011 en deze van 2014 en wijst op het feit dat het kind de voornaam van zijn beweerde vader zou hebben gekregen, maar hij slaagt er niet in dienstig te repliceren op de simpele vaststelling dat de voorgelegde stukken haaks staan op de afgelegde verklaringen. De aanvulling van het middel in de synthesesemorie kan bijgevolg onmogelijk als een daadwerkelijke repliek worden beschouwd.

6. Aangezien werd vastgesteld dat de synthesesemorie niet voldoet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voorgeschreven vereisten, dient het beroep zonder meer te worden verworpen (cf. RvS 27 maart 2014 nr. 226.907).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN